

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 25 października 2025 r.,
w sprawie SSO w W. A. F. (obecnie SSA w W.), SSO w Ł. M. K., asesora sądowego Sądu Rejonowego [...] w Ł. E. K. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w Ł. T. C.,
o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej,
zażalenia M. C. na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego Wiesława Kozielewicza z dnia 4 lipca 2024 r. sygn. akt I ZI 30/24, o odmowie przyjęcia wniosku,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej wpłynął wniosek M. C. z dnia 6 czerwca 2024 r. o zezwolenie na

pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów: Sądu Okręgowego w W. A. F. (obecnie SSA w W.), Sądu Okręgowego w Ł. M. K., asesora sądowego Sądu Rejonowego [...] w Ł. E. K. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w Ł. T. C. (k. 2-3v.).

Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2024 r., sygn. akt I ZI 30/24, wezwano wnioskodawczynię M. C. do uzupełnienia braków formalnych wniosku z dnia 6 czerwca 2024 r. poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata bądź radcę prawnego oraz nadesłanie kopii aktu oskarżenia w sprawie, w której immunitet ma być uchylony (k. 8). Jednocześnie pouczone M. C., iż wskazane braki formalne powinny być uzupełnione w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

Wobec nieuzupełnienia braków formalnych, sędzia Sądu Najwyższego Wiesław Koziół, zarządzeniem z dnia 4 lipca 2024 r., sygn. akt I ZI 30/24, odmówił przyjęcia wniosku M. C. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów: Sądu Okręgowego w W. A. F. (obecnie SSA), Sądu Okręgowego w Ł. M. K., asesora sądowego Sądu Rejonowego [...] w Ł. E. K. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w Ł. T. C. z uwagi na fakt, iż nie wykazała ona, że jest uprawnioną do tego stroną postępowania karnego (k. 20-21).

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniosła M. C., zaskarżając je w całości wskazując, że doręczone jej zarządzenie z dnia 4 lipca 2024 r. jest anonimowe, gdyż nie wynika z niego, przez kogo zostało wydane, a nadto jeżeli konieczny jest adwokat w sprawie, to złożyła taki wniosek. Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów skarżąca wniosła o *unieważnienie w całości wydanego zarządzenia* (k.28-28v.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie wniesione przez M. C. nie jest zasadne.

Na wstępie wskazać należy, że orzeczenia i zarządzenia, zgodnie z treścią art. 128 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy o prokuraturze oraz art. 128 u.s.p. doręczają się w uwierzytelnionych

odpisach, jeżeli ustawa nakazuje ich doręczenie. Z treści tego przepisu jasno wynika, że gdy ustawa nakazuje doręczenie orzeczenia i zarządzenia, doręcza się je w uwierzytelnionych odpisach, czyli z urzędowym potwierdzeniem zgodności z oryginałem. Wymóg uwierzytelnienia odpisów oznacza, że muszą one zawierać urzędowe potwierdzenie autentyczności podpisów złożonych na oryginale orzeczenia lub zarządzenia (zob. T. Grzegorzczak (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, Warszawa 2014, art. 128). Nie stanowią zatem ich kopii.

Analiza treści oryginału zaskarżonego zarządzenia, które znajduje się w aktach sprawy wskazuje, że wprawdzie nie zawiera jednoznacznego podania, iż zostało ono wydane przez Sędziego SN Wiesława Kozielowicza, to jednakże to jemu została sprawa przydzielona do rozpoznania i to jego podpis widnieje pod wydanym zarządzeniem. Zarządzenie wskazuje również na podstawę prawną tego rozstrzygnięcia oraz uzasadnienie, które z uwagi na to, że jest jasne i wyczerpujące, pozwala na merytoryczną ocenę zarządzenia i stwierdzenie, że jest ono wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami. Brak wskazania nazwiska sędziego w zaskarżonym zarządzeniu nie ma natomiast wpływu na jego treść.

Zauważyć należy, że we wniesionym zażaleniu M. C. nie sformułowała żadnych zarzutów wskazujących na ewentualne błędy rozstrzygnięcia, lecz jedynie wyraziła swoją dezaprobatę na sposób doręczenia odpisu zarządzenia, formułując wniosek, iż w razie uznania przez Sąd Najwyższy konieczności wyznaczenia pełnomocnika z urzędu, wniosek taki skierowała w dniu 24 czerwca 2024 r. Jak wynika jednak z akt sprawy, M. C. wezwana zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2024 r. do wskazania Sądu, do którego został skierowany akt oskarżenia przeciwko sędziom, asesorowi sądowemu i prokuratorowi wymienionych we wniosku oraz sygnatury akt sprawy karnej, jak również do przedstawienia wniosku sporządzonego i podpisanego przez radcę prawnego i adwokata skierowała pismo, w którym to wnosi o „wydanie formalnego postanowienia, w którym to Sąd Najwyższy urzędowo stwierdzi, że ww. nie jest osobą uprawnioną do wniesienia wniosku o wycofanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów i prokuratorów, asesorów sądowych i asesorów prokuratury (...)”.

W tym stanie rzeczy zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku w sprawie I ZI 30/24 jako pochodzącego od osoby nieuprawnionej do jego złożenia, a więc obarczonego brakami formalnymi, było całkowicie zasadne. Skoro M. C. nie wskazała sprawy karnej, której wniosek miałby dotyczyć, bezcelowe było rozpatrywanie jej wniosku o przyznanie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wskazanych przez nią sędziów.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

R.G.